

VŠETKO ZLATO
PRE ANEŽKU

Jozef Miklovič

Jozef Miklovič

VŠETKO ZLATO PRE ANEŽKU

© HJC projekt, s.r.o. 2023

© HYDRA 2023

© Jozef Miklovič 2023

Ilustrácie a obálka: Zuzi Maat Valková

Jazyková a grafická úrava: Katarína Čavojová

Jazyková úprava: Monika Čeligová

TLAČIARENĽ P+M, s.r.o.

Budovateľská 1672/16, 038 53, Turany

Vydal: Vydavateľstvo Hydra

HJC projekt, s.r.o.

Ožvoldíkova 7, 84102 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené

57. publikácia, prvé vydanie 2023

ISBN 978-80-69017-09-2

ČAKANIE

Únos Anežky a Radawy ma zasiahol ako úder kladivom. Správa o ňom ma doslova paralyzovala. V šoku som nehybne sedel pri pracovnom stole zbrojárskej dielne v meste permoníkov pod Kremnicou a Piargom. Čosi vo mne sa snažilo tú správu poprieť. Ale informácie na internete boli až kruto nespochybniteľné. Najviac ma trápilo, že únoscami sú členovia šejtanskej sekty, ktorí nikdy nemali so zajatcami ani štipku zľutovania. Mohol som očakávať len to najhoršie.

Z letargie ma vytrhli náhlivé kroky a úsečné povely. Kransberg, bledý ako stena, podišiel ku mne a stručne mi priškrteným hlasom prikázal: „Poď so mnou! Ihneď!“ Bol taký bledý, že som sa začal báť aj o neho. Ani nepočkal na moju odpoveď, zvrtol sa a už zas náhlivo odchádzal bez toho, aby sa obzrel, či ho nasledujem.

Vyskočiac zo stoličky, som sa ho poklusom snažil dobehnúť. Keď sa mi to konečne podarilo, navzájom sme si nakrátko pozreli do očí, no mlčky ma viedol ďalej, smerom na radnicu uprostred podzemného bulvára. Skôr ako sme tam dorazili, trhnutím za rameno ma prudko zastavil: „Máš so sebou mobil?“

„Samozrejme,“ odvetil som.

„A máš ho nabitý?“

Prisvedčil som kývnutím hlavy.

„Ak ich uniesli preto, aby ich vymenili za Firyal, budú nás kontaktovať.“

Firyal je víla-peri. Zachránili sme ju, keď utiekla z moci šejtanskej sekty, kde ju roky kruto týrali a znásilňovali. Napokon ju určili za obeť do chrámu. Našťastie, utiekla. Lenže na našu smolu, únoscovia vedeli presne, že azyl našla u nás, pod Kremnicou.

„Dievčatá majú v mobiloch naše čísla,“ pokračoval Joachim, v jeho hlase sa odrážala zlosť, zúfalstvo, hnev aj nekonečný smú-

tok. Náhlili sme sa vpred, kým Kran opäť neprerušil ticho. Teraz už znel len zúfalo: „Jakub... nerobme si ilúzie. Doteraz nenechali nikoho nažive.“

Mal som hrdlo také stiahnuté, až som nedokázal odpovedať. Nemohol som ani pomyslieť na mučenie a smrť oboch dievčat. Hlavou sa mi prehneli všetky krutosti, o ktorých som sa dopyčul od Firyal. Kran sa chvel ako osika a kráčal celý zhrbený, akoby päťsto rokov, ktoré dosiaľ prežil, na neho dopadlo až teraz.

Pred vstupom do chodby strážnice na radnici sa musel Joachim pristaviť. Oprel sa o stenu a snažil sa predýchať emócie, s očami upretými do gotického stropu. Nechcel, aby som videl, čo sa mu v nich zračí. Na tvári mal výraz, akoby ho trhali žeravými kliešťami. Netuším, ako som v tej chvíli vyzeral ja. Ale keď sa Joachim spamätal, potľapkal ma po pleci a zašepkal: „Pozviechaj sa! Musíme sa aspoň pokúsiť voľačo urobiť. Aj keby sme mali získať len ich telá.“

Ak ma tým chcel upokojiť, docielil pravý opak. Kým tie slová nevyslovil, ešte som sa ako-tak držal. Náhle sa vo mne čosi zlomilo. Moja myseľ ďalej bežala len na zotrvačnosť a realita okolo mňa plynula ako film.

Spolu sme vstúpili do kancelárie veliteľa permoníckej stráže Jakuba, pripomínala vojenský štáb a bol v nej prítomný aj starosta. Chaoticky tam pobehovali ešte strážcovia, ktorých som spoznal počas tréningov. Prinášali a inštalovali rôzne zariadenia, dokonca pracovisko pre operátora dronu.

Jakub mlčky pristúpil ku Kransbergovi, poklepal ho po ramene, súcitne sa mu pozrel do očí a gestom ruky mu ukázal, aby si sadol. O pár sekúnd nato sa vo dverách objavili bohyne Vesna, Živa, Zornica aj kráľ Kovlad. Hľadeli na Kransberga, ktorý sedel zhrbený ako stavec, neprítomne civel do stola a napäto vyčkával. Mňa si všimla len Vesna. Pošepky sa ma opýtala, či som v poriadku. Nemo som jej prikývol a ona ma ľútostivo pohľadila po vlasoch.

Nikto síce nahlas nič nevyslovil, no všetci na mňa a Krasberga hľadeli, akoby boli dievčatá dávno mŕtve.

Moje myšlienky sa opäť rozbehli na plné obrátky. Spomenul som si na istý úryvok z listu, ktorý som prekladal spolu s Firyal.

Obsahoval inštrukcie pre únoscov. Spomínalo sa v ňom, že vhodné dievčatá treba priviesť do chrámu ako obeť. Možno teda ešte žijú. Sám som si nebol istý, či je to dobre, alebo zle. Ale pre mňa to znamenalo aspoň nejakú nádej.

Veliteľ stráží Jakub sa vecne ujal riadenia chaosu. Vstal a hlasným klepnutím hánok o stôl pritiahol k sebe pozornosť prítomných.

„Priatelia! Všetky spojenia, ktoré Anežka a Radawa používali, prineste sem! Mobily, telefóny, internetové aplikácie, ak majú nejaké aktívne. Dal som sem priniesť počítače, prihlásime sa na všetky kontá, ktoré by mohli mať v mobiloch. Máme spojenie s Radawiným štábom v Miláne. Len sa nepomýľte, pri komunikácii s jej štábom používajte výhradne jej ľudské meno, teda Giulia Istra. Budú nás informovať, ak sa niečo dozvedia.“

Kransberg rezignovane vyložil mobil na stôl. Ja som ho napodobnil. Keď priniesli počítače, Joachim sa prihlásil na mail, ktorý používal pri komunikácii s Radawou. My sme s Anežkou počítač nepoužívali, vystačili nám mobilné správy. Vesna sa prihlásila na poštovú aplikáciu, cez ktorú ju občas kontaktovala Radawa. Kran si ešte spomenul, že Radawa má v mobile uloženú adresu aj pevnú linku k nemu do domu na Klopačke a Jakub okamžite prikázal tú linku prepojiť do kancelárie. Do domu potom poslal hliadku, ktorá mala čakať, či sa tam náhodou neobjavia únoscovia.

„Teraz už nám neostáva iné, len čakať na správy,“ oznámil veliteľ Jakub s povzdychom a tiež si rezignovane sadol za stôl.

„Nie!“ vyskočil Kransberg rozčúlene. „Idem do Milána. Možno sa tam niečo dozviem,“ a zberal sa na odchod.

„Nemá to zmysel Joachim!“ ráznym výkrikom ho zabrzdila Živa. „Ani netušíš, kde sú. Nedokážeš im pomôcť!“

„To ste mi hovorili aj pred štyristo rokmi, keď padla do rúk Osmanov moja žena a deti!“ kričal. „A ako to dopadlo?!“

„Určite nás niekto kontaktuje,“ snažil sa ho chlácholiť Kovlad. „Inak by tá ich akcia nemala žiadny zmysel. Kontrolujeme takmer všetky cesty až sem pod Karpaty. Kdekoľvek sa ukážu, ihneď zaútočíme. Podľa dokumentov, ktoré sme pri Handlovej ukoristili,

potrebujú získať Firyal. A tá je predsa u nás!“

„Možno nás chcú len zdeptať. A naše dievčatá dávno niekde mučia a vraždia,“ šepol Kran zúfalo.

„Nie je to vylúčené. Lenže ak zaútočili na takú významnú osobnosť, akou je Radawa, určite to nerobia iba pre pomstu. Chcú vyjednávať s dobrým tromfom v rukách,“ argumentoval Jakub.

„A čo Anežka?“ po prvý raz som sa ozval ja.

„Uvidíme! Buď silný, chlapče! Dievčatá ťa budú potrebovať,“ zareagoval veliteľ stráží nepresvedčivo. Veľmi mi tým nepomohol.

Čas sa vliekol ako smola. Kransberg občas šalel a hneď zas vyrážal na cestu, inokedy len sedel na stoličke ako kôpka nešťastia. Mne sa zrútil celý svet. Tupo som hľadel do stola. Sem-tam ma niekto potľapkal po pleci, či mi povedal niečo múdre, ale situácia sa nemenila. Telefóny mlčali. A po krátkom čase mlčali už aj všetci v miestnosti. Ticho rušili len prerývané pridusené povzdychy. Do miestnosti nazrelo snáď milión bytostí, ktosi priniesol čaj a sušienky. Čaj prišiel vhod. Na sušienky však nemal nik náladu. Atmosféra hustla, dala by sa krájať. Aj Kransberg prestal s pokusmi o odchod, sedel úplne zničený a hľadel na displej svojho mobilu. Z Jakubovej komunikácie s ostatnými som vyrozumel, že sa prihlásilo množstvo dobrovoľníkov, ktorých potom kompetentní rozvážali po Slovensku, aby kontrolovali, kto prechádza cez mosty, alebo vstupuje na územie Slovenska cez bývalé hraničné prechody. Niektorí dobrovoľníci posilnili aj jednotky stráže. Radawu mali radi všetci. Ale za Anežku by aj zomreli.

Podľa nástenných hodín sa blížil čas obeda.

Zo štábu v Miláne nám zavolali najnovšie podrobnosti, ktoré sa dozvedeli od polície. Bodyguardi, ktorí robili dievčatám ochranu, vraj pár útočníkov zabili a niekoľkých zranili. Útočníkmi boli Arabi, malo to vyzerať ako teroristický útok. Zranení, ktorých mala v rukách talianska polícia, odmietali vypovedať. Najdôležitejšia však bola informácia, že dievčatá odvedli živé a pravdepodobne nezranené. Nasnímala ich kamera banky, pred ktorou sa nočný útok odohral. Autá sa našli zapálené pri meste Monza. V jednom bolo telo, našťastie, mužské. Zrejme to bol zranený, ktorého sa

únoscovia zbavili. Ani milánskemu štábu Radawy sa nikto z nich neozval. Únosu supermodelky Giulie Istra sa venovali všetky spravodajské televízie a reportéri na celom svete.

Ubíehali ďalšie hodiny.

Viac som nedokázal iba sedieť, tak som sa aspoň nervózne prechádzal po miestnosti. Hlavou mi prebleslo, že významnú Giuliu Istru nezabijú, ale obyčajnú Anežku áno, len aby ukázali svoje odhodlanie a zlomili nás. Bol som paralyzovaný strachom. V duchu už som si dokonca želal, aby aspoň netrpela, ak ju zabijú. Lenže to zrejme u nich nebolo zvykom. Tá banda satanistov bola bezcitná sadistická háveď. Aj Firyal chceli bolestivo ubiť na smrť, nie len ju jednoducho usmrtiť.

Joachim s Kovladom sa začali potichu o čomsi hádať, nervy nám všetkým pracovali naplno.

Konečne zazvonil Kransbergov telefón. A vzápätí môj. Srdce sa mi na okamih zastavilo. Obaja sme sa vrhli k mobilom. V mojom sa ozvali Anežkine vzlyky. Vedel som, že sa všetko nahráva.

„Anežka, si v poriadku?!“ zakričal som do slúchadla.

„Kubo!“ zvolala Anežka. „Nedaj sa dohnať k nejakej...!“ kričala a v reproduktore sa ozvalo plesknutie spolu s akousi nadávkou. Vzápätí sa mi už prihovárал mužský hlas s veľmi slabou angličtinou a s čudným prízvukom: „Kto si?“ položil mi otázku.

„Anežkin priateľ,“ odpovedal som.

„Počuj, zasran, povedz svojim priateľom, že budú poslúchať, čo povieme! Inak si ich nájdete rozkrájané.“

„Počúvam. Čo žiadaš?“ snažil som sa vyznieť stroho.

„Chceme tú kurvu Firyal a aj veliteľa, ktorý nechal zavraždiť nášho emira a jeho ľudí,“ sebedovome a arogantne sypal zo seba muž.

„Ako sa voláš? Ako ťa mám osloviť?“ pokúšal som sa získať informácie, načo Vesna nechápavo a zamietavo pokrútila hlavou, rovnako ako ostatní, čo môj rozhovor sledovali. Ja som však postupoval podľa inštrukcií z bezpečnostných výcvikov, ktoré otec zaplatil pre celú našu firmu. Teda, snažiť sa vyzvedieť čo najviac a nadviazať s únoscom kontakt. Napríklad cez jeho meno. Mal

som nutkanie nejakým spôsobom mu vykať, ale v angličtine to veľmi nejde.

„Volám sa Sharmaarke a budeš ma oslovovať sir, ty bastard!“

„Sir, kde a ako vymeníme ľudí?“ nenechal som sa vyvieť z miery.

„Všetko sa včas dozviete! Výmenu urobíme na nejakom opustenom mieste, ktoré vyberieme a obsadíme. Už žiadne prekvapenia z vašej strany! Zbabelo ste na nás zaútočili a zavraždili ste emira Piaty prst. Za to ešte zaplatíte!“ vyhrážal sa Sharmaarke.

„Rozumiem, sir. Ale dievčatá musia byť v poriadku a nezranené. Inak z toho nič nebude. Viac sa nenecháme oklamať mŕtvolami v aute!“ mierne som pritvrdil.

„Budeš poslúchať, zasraný bastard! Mne sa nemáš čo vyhrážať!“ zreval a telefón sa náhle odmlčal.

Začul som, že rovnako sa skončil aj telefonát s Kranom. Ako neskôr vysvitlo z nahrávky, bol aj veľmi podobný. Rozhovory sme potom analyzovali všetci a do detailov. Permoníci urobili digitálne filtrácie zvukov a snažili sa zistiť čokoľvek, čo sa dalo. Zas nám ostávalo len čakať. Lenže už sme boli v pohotovosti. Dievčatá žijú!

Zatiaľ.

Začali sme sumarizovať, čo sme sa dozvedeli. Keďže telefonáty nebolo navzájom počuť, volajúci sa viezli v dvoch rôznych autách. Že to boli autá, sme zistili po odfiltrovaní šumu, lebo bolo počuť hučanie motora ako pri akcelerácii a zvuky pneumatík, ktoré drnčali na hrubom asfalte alebo nekvalitnej ceste. Únoscov muselo byť plné auto, lebo Radawa s kýmsi zápasila a padali rany. Zrejme fac-ky.

Zúfalstvo ma prechádzalo, nahrádzala ho zúrivosť. Mal som nutkanie niečo urobiť. Čokoľvek! Nejako sa pomstiť.

Kransberg stále šalel bledý ako smrť, no aj v ňom klíčila odhodlaná zúrivosť. Videl som, ako sa z rezignovanej polomŕtvolky mení na odhodlaného bojovníka.

Ďalej sme sa dozvedeli, že únoscovia mieria kamsi na Slovensko. Nebolo to od nich múdre, musíme to využiť naplno. Ak sa cestou z Talianska neskrývajú, pôjdu buď trasou Tarvizio, Graz, Viedeň,

Bratislava, D1, pri Trnave R1 až po Žiar nad Hronom, alebo trasou Terst, Maribor, Sékesfehervár. Tá trasa sa vetví na Budapešť a Štúrovo, alebo Mór a Komárno. Takže treba mosty v Komárne a Štúrove perfektne kontrolovať. Samozrejme, aj malý prechod v Medveďove ako aj Jarovce a Berg. Bolo málo pravdepodobné, že budú kľučkovať po bočných cestách, ale aj tie sa dali obsadiť.

Jakub vydal do vysielacky rozkazy a ja s Kransbergom sme si vzali svoje mobily. Dostali sme k nim ešte vysielacky pre spojenie s Jakubovými vojakmi. Kran si zašiel po veci, mali sme sa zísť pri jeho aute na Klopačke. Ja som odbehol na slobodáreň. Čakala ma tam celá Drancparta, lačná po informáciách. Stručne som zhrnul všetko, čo som vedel. Držali nám palce, no pomôcť veľmi nevedeli. Pre množstvo obväzov stále viac pripomínali múmie než živé bytosti.

Pripravil som si veci na zásah a výlet do Benátok, stačilo zatvoriť kufor a navešať na seba zbrane. Kufor som vzal predovšetkým kvôli munícii a zbraňam. Nevedel som vyhodnotiť, čo všetko sa nám môže hodiť. K autu som dobehol celý upachtený. Kran ma už čakal. Spýtavo sa zahľadel na môj kufor, prevrátil oči a pokrútil hlavou. Avšak keď som kufor naložil do batožinového priestoru, Kran neprotestoval. Do auta som naskladal aj vaky so zbraňami. Pištoľ Harpiu som si ponechal v stehennom puzdre pripnutom k nohe. Skontroloval som svoj mobil a vybrali sme sa s Kranom späť na strážnicu.

Tam už prebiehala búrlivá diskusia, ako zinscenovať výmenu. Únoscovia nesmeli mať podozrenie, že ide o pascu, skôr ako budeme schopní situáciu kontrolovať. Jakub povolal strážcov vyzbrojených novými zbraňami. Pri výmene rukojemníkov sa vždy najviac hodia snajperi. Postávali na chodbe radnice a vyčkávali na rozkazy. Jakub ich poslal do hotela na Skalke, aby si tam pripravili a naložili autá. Rozhorela sa búrlivá debata o tom, či brať so sebou aj Firyal, alebo ju radšej nahradiť ženou v parochni. Živa zašla za Firyal opýtať sa, či by vôbec bola ochotná a schopná priblížiť sa k únoscom. Veliteľom od Handlovej, ktorého si únoscovia vyžiadali, bol v skutočnosti Erik, ale nikomu ani nenapadlo raneného ťahať do akcie.

Oni predsa netušia, ako vyzerá. Kransberg sa ponúkol, že bude ru-kojemníkom namiesto Erika. A keďže sme ho nemienili, ani len na okamih, vydať tým banditom, bolo vlastne jedno, kto ho zastúpi. Ešte som dostal nápad, zísť s nahrávkou za naším zajatcom držaným v Starom väzení a povypytať sa ho, čo by sa dalo ešte zistiť. Preto sme rýchlo zavolali upírku Betty a dohodli si stretnutie vo väzení. Betty ochotne pribehla a cestou do väzenia sme si dohodli spoločný postup pri vypočúvaní. Joachim mi prikázal pripraviť si na mobile záznam komunikácie s únoscami. Veliteľ stráži Jakub, Kransberg a ja sme spolu nakoniec vstúpili do cely. Betty šla za nami.

Zajatec vyzeral podstatne mladšie, očividne stihol od výsluchu zregenerovať. No zazrel vchádzať upírku Betty, s hrôzou vyvalil oči a z pootvorených úst vydával len akési kvilivé zvuky. Betty sa na neho milo usmiala a pohladila ho po líci. On sa hneď schúlil do kľbka, chrániac si hlavu rukami. Kransberg jemne odsunul Betty nabok a surovo schmatol zajatca za ruku, aby ho prinútil zdvihnúť zrak. Naklonil sa nad jeho tvár a zasyčal otázkou: „Kto je to?“

Betty jeho slová preložila do angličtiny a ja som spustil nahrávku v mobile.

Betty na väžňa znovu priam zavrešala Kranovu otázku a chlapík sa scvrkol do uzlíka. Vzápätí chvejúcim sa hlasom zašepkal: „Sharmaarke.“

„Kto je Sharmaarke?“ revala Betty.

„Bojovník,“ odpovedal väzeň vystrašene.

„Čo sa dá od neho očakávať?“ zaznela ďalšia otázka.

„Smrť,“ vyletelo stručne a väžňovi povolili zvierače, takže cela začala poriadne smrdieť.

Striedavo sme sa potom pokúšali klásť mu ďalšie otázky, ibaže viac ako meno ďalšieho volajúceho sme sa nedozvedeli. Väzeň bol u nás pridlho a udialo sa toho priveľa, nemal čerstvé informácie.

Kransbergovi zišla na um ešte jedna otázka, totiž kadiaľ by asi odvážali zajatkyne do svätyne. Zajatec s istotou vedel len toľko, že by sa určite zastavili u veliteľa v Benátkach, ktorý by o ich osude rozhodol. Ďalej už len hádal, že by ich asi prepašovali loďou zo

Sicílie, alebo z juhu Talianska do Benghází. Viac sme z neho nedostali.

Rozhodli sme sa vrátiť na radnicu. Každý, koho sme stretli cestou, nás zdravil, všetci nám vyjadrovali podporu. Na radnici Kransberg zhrnul všetko, čo sme sa dozvedeli. Na moje veľké prekvapenie bola s nami aj Firyal. Vyzerala oveľa lepšie, ako keď sme spolu prekladali hašašinske dokumenty. Najzjavnejší bol teraz jej odhodlaný a pevný pohľad. Požiadala ma, aby som Kransbergovi pretlmočil, že sa dobrovoľne vydá do rúk únoscom, lebo nám to vraj dlhuje, keďže nás do neprijemností zatiahla. Ani som mu jej slová nepreložil. V žiadnom prípade by sme ju tým vrahom bez boja nevydali. Kransberg asi dosť pochopil z našej komunikácie, lebo na znak nesúhlasu pokrútil hlavou. Vysvetlil som Firyal, že budeme naťahovať čas, aby sme zaujali výhodné postavenie okolo únoscov. Snajperi potrebovali zasiahnuť všetkých naraz, aby žiadny z nich nemal čas dievčatám ublížiť.

V miestnosti odrazu zaprskali vysielačky. Mužský hlas z hliadky z Komárna kričal tak hystericky, že sme mu sotva rozumeli. Jakub ho veľmi pokojným hlasom vyzval informáciu zopakovať. Po chvíľke teda hliadka už vyrovnaným hlasom oznámila, že cez most v Komárne prešlo päť čiernych Mercedesov Gé. Na kapotách niektorých boli stopy po výstreloch. Mercedesy nešli v kolóne, ale roztrúsené medzi ostatnými autami tak po dvesto-tristo metroch. Medzi Štúrovom a Komárnom mal veliteľ Jakub pripravený dron. Jeho operátor okamžite prevzal iniciatívu a už po pár minútach hlásil, že označené autá našiel na ceste k Hurbanovu. Všetci v miestnosti sme sa nahrnuli k obrazovkám operátora dronu. Veliteľ Jakub odhadol, že smerujú do Nitry, a potom asi použijú cestu R1 do Žiaru.

Kransberg navrhol, aby sme im vyrazili naproti, čo zatiaľ Jakub zamietol s odôvodnením, že by mohli kedykoľvek zmeniť smer.

Operátor dronu po pár desiatkach minút komentoval: „Všetky Mercedesy odbočili v Nových Zámkoch na cestu do Dvorov nad Žitavou a tam zas vľavo do poľa, kde zastavili.“

Napriek tomu, že sme mu hľadeli cez plece, nič z toho sme sami

nedokázali z obrazovky vydedukovať, lebo dron krúžil a orientácia obrazu sa neustále menila.

Jakub sa dožadoval zobrazenia videa z dronu na jeden z veľkých displejov na stene. Kamera ukazovala päťicu čiernych áut rozostavených na čerstvo zožatom poli rovnom ako doska. V blízkom okolí nebolo vôbec nič. Ani najmenší úkryt.

Nato zazvonil Kranov mobil. Ako sa dalo predpokladať, volali únoscovia. Výmena rukojemníkov sa mala uskutočniť na súradniciach, ktoré nám poslali. Dali nám na prípravu dve hodiny. Pohrozili, že ak v okolí zaregistrujú našich ozbrojencov, rukojemnícky bez milosti zabijú.

Na ďalšom počítači som si otvoril mapu toho miesta a satelitnú snímku. V okolí Nových Zámkov bola otvorená krajina, bez akýchkoľvek terénnych prekážok. Únoscovia mohli zo svojej pozície dovidieť snáď na kilometre ďaleko. Na krytie sa dala použiť len priekopa pri ceste do Dvorov nad Žitavou a húštiny okolo rieky Nitra. Obe miesta sa však nachádzali možno aj päťsto metrov od päťice áut. Naschvál ich únoscovia rozostavili tak, aby z nich vytvorili malú pevnosť.

Obrátil som sa na Jakuba: „Toto vaši snajperi zvládnu. Musíme zobrať všetkých.“

Jakub podišiel ku mne a zahľadel sa na snímku.

„Myslíš, že to zvládnu aj v strese?“ zapochyboval.

„Videl som ich strieľať, sú výborní,“ potvrdil som neochvejne.

„Tak dobre. Aj tak nemáme inú možnosť,“ zhrnul, hľadiac na Kransberga. Ten iba zamyslene pokrčil plecami a prikývol.

Jakub potom vydal do vysielacky pár príkazov strelcom. Tí sa od hotela na Skalke vydali na cestu. Po Jakuba sa mali zastaviť pri odbočke do kameňolomu Na Potôčiku.

Kransberg na mňa mávol a spolu sme sa rozbehli k jeho autu. Ešte pred dverami sme narazili na Mathyasa, ktorý niesol drevenú škatuľu plnú nových tlmivcov na samopaly. Jakub permoníka odbil, že tlmivce teraz potrebovať nebudeme. Ale ja som si jeden z nich zobral a strčil ho do vesty k zásobníkom. Mathyas ma potľapkal po pleci a mlčky, so zaťatými perami kývol hlavou. Chcel som mu

niečo povedať, no hlas mi zlyhal. Mathyas sa na mňa krátko zahľad a odhodlaným pevným hlasom mi prikázal: „Zabi ty špiny! Nešanuj ich!“ A posotil ma za Joachimom.

Neviem, čo to bolo v Mathyasovom hlase, no pocítil som akési odhodlanie. Odrazu sa vo mne namiesto letargie prebúdza hnev, až zúrivosť.

K domu na Klopačke sme všetci bežali podzemnými chodbami ako opretek. Veliteľ stráží Jakub nastúpil k nám do Kransbergovho BMW. Rovnako aj zadýchaná Firyal. Kransberg okamžite nastartoval a vyrazil na cestu.

Vonku bolo opäť horúce letné popoludnie. Vďaka slabej premávke v Kremnici sme už o pár minút dorazili k odbočke do kameňolomu Na Potôčiku. Otvoril sa nám krásny výhľad na Jastrabijskú skalu. Vyzerala obyčajne, hoci som tam zažil najkrajšie chvíle svojho života. Pripadali mi ako dávna minulosť, ako skončený sen.

Kran na odbočke k lomu zastavil, chvíľku sme čakali. V zatáčke sa čoskoro zjavila čudesa kolóna áut na čele s karavanom, ktorý sme použili pri Handlovej. Karavan pred nami zastal, všetci sme podišli k jeho dverám. Tam prebehla veľmi rýchla porada, na ktorej nám Jakub vysvetlil jednoduchý plán. Naše BMW malo v Nových Zámkoch čakať na signál. Časť strelcov sa mala zatiaľ za pomalej jazdy rozmiestniť okolo cesty, aby únoscom nebolo podozrivé zastavovanie sa áut na ceste. Druhá časť strelcov mala cez Nové Zámky prejsť k rieke Nitra, prebrodiť ju a zaujať postavenie v húštinách. Nato som mal BMW riadiť ja a vyraziť s ním k únoscom. Zastaviť asi päťdesiat metrov od nich, zdržovať a dať tým šancu strelcom, aby si rozdelili ciele. Únoscovia nám musia najskôr ukázať dievčatá. A keď strelci potvrdia, že majú únoscov na muške, my na povel zaľahneme a oni jednou salvou únoscov zložia. Plán bol veľmi deťravý, ale bol to plán.

Jakub už organizoval akési sanitné vozidlá. Postarajú sa o dievčatá, ak budú zranené. Vozidlá mali pripravené lepšie vybavenie než špičková ľudská nemocnica. Aj v prípade ťažkého zranenia by vraj dokázali dievčatá udržať nažive. Bola to stále lepšia perspektíva než mučenie a smrť. Jakub nám prikázal zapnúť si vysielacky

a Firyal dal obliecť nepriestrelnú vestu. Potom sme sa znovu rozbehli k autám a vyrazili sme. Sadol som si dozadu k Firyal. Veliteľ Jakub nastúpil do karavanu.

Kransberg riadil ako šialený, takže sme v Nitre boli už o pár desiatok minút. Preto som ho upozornil, že na mieste musíme byť vlastne ako poslední. Celú cestu mlčal, kľčovito zvieral volant, až mu obeleli hánky na rukách. Na moje upozornenie len zafučal a ešte tuhšie zaťal prsty do volantu. Spomaliť však musel.

Zišli sme z R1 na preplnenú cestu z Nitry do Nových Zámkov, kde bola hustá premávka a dediny striedali jedna druhú. Vôbec sa nedalo ísť rýchlo. V aute panovalo napäté ticho, Firyal neprítomne hľadela von oknom. Možno chcela trochu upokojiť situáciu, lebo náhle ticho prerušila: „Bohovia vás musia milovať, lebo takúto krajinu by vám závidel ktokoľvek zo severu Afriky alebo z Blízkeho východu. Máte úrodné polia, zelené lesy a rieky plné vody.“ Otočila sa ku mne tvárou. Zdalo sa mi, že svoje slová myslí naozaj úprimne.

„Možno je to pravda. No naši ľudia často utekajú na dovolenky práve do tej pustatiny,“ namietol som znechutene. Rozhovor ma skôr znervózňoval, diskusia o krajine, keď dievčatám hrozila smrť.

Znova sa zahľadela von oknom a odmlčala sa. Po chvíľke sa opýtala: „Naozaj ma nevydáte emirovým ľuďom? Ani keď sa všetko pokazí?“

Preložil som jej slová Kransbergovi.

„Nemusíte sa báť, Firyal, ja sa im tiež nemienim vydať dobrovoľne,“ zareagoval Kransberg.

„Ale mali by ste. Zachráňte svoje dievčatá,“ namietla so smútkom v hlase.

Obaja sme pokrútili hlavami, ale mlčali sme.

Na obzore sa objavila akási vysoká budova. Mohli to už byť Nové Zámky. Okolie bolo hrozné, nekonečné rovné polia a v období žatvy, ktorá práve začala, bolo na nich vidieť každého zajaca. Ani tie zvieratá sa nemali kam schovať. Začal som o našom pláne pochybovať. Lenže nič lepšie mi na um neprichádzalo, akokoľvek tuho som premýšľal.

Prekontroloval som si vysielачku a vložil si ju do vrečka taktickej vesty. Káblíky som pod vestou usporiadal tak, aby ich nebolo vidieť a do ucha som si zozadu popod vlasy zaviedol slúchadlo. Nemali by vidieť vysielачku, lebo by im bolo hneď jasné, že mám komu vysielat. Tak či onak, nemali sme sa ocitnúť príliš blízko k únoscom.

Na kruhovke pred Novými Zámkami zmenil Kransberg smer, prešli sme priemyselným predmestím. Po chvíľke zastavil vedľa cesty pred tlačenicou áut, ktoré sa snažili zaparkovať pred termálnym kúpaliskom. V množstve áut a ľudí sme nemohli byť nápadní, ani keby tam únoscovia mali svojich pozorovateľov. Aj Kran si pripojil vysielачku a slúchadlo zasunul do ucha. Prihlásil sa veliteľovi Jakubovi a oznámil mu, že sme vo vyčkávacom postavení.

Čakali sme skoro pätnásť minút, kým prišiel signál od strelcov rozostavených pri rieke. Napokon to mali celkom jednoduché. Našli akúsi hať a riekou prešli takmer suchou nohou. Únoscov mali ako na dlani, no vzdialenosť odhadovali až na šesťsto metrov.

Po krátkom čase okolo nás prešiel karavan a pokračoval ďalej. Jakub vysielачkou inštruoval ostatné autá, že plánuje s karavanom vytvoriť kolíznu situáciu a spomaliť kolónu. Strelci potom budú môcť nepozorovane vyskákať na druhú stranu a zaujať postavenia v priekope. Ľudí sme tentoraz ignorovali. Nebol žiadny krycí plán. Prázdne autá mali pokračovať k neďalekému majeru a schovať sa tam za budovami. Okolo nášho BMW prešli aj improvizované sanitky, maskované za maliarske dodávky.

Po pár minútach sa ohlásili strelci z priekopy. Vo vysielачkách si rozdeľovali jednotlivých únoscov, ktorých videli postávať okolo áut.

Kransberg sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol a pokojným hlasom mi povedal: „Poď, Kubo, ideme na to!“

Prikývol som a vymenili sme si miesta. Usadil som za volantom a pohol sa trasou okolo kúpaliska cez most. Tam mesto končilo, začínali sa nekonečné polia. Na moste cez riekou Nitru sme sa ocitli na vyvýšenom mieste, kde sme mali perfektný výhľad. Uprostred poľa vľavo vytvorila päťica čiernych áut vozovú hradbu, okolo ktorej sa ponevieralo pár postavičiek. Na slnku sa zrejme v tej horúčave ni-

komu nechcelo postávať. Dievčatá sme vôbec nevideli.

Išiel som úmyselne celkom pomaly, aby som získal čas premýšľať a reagovať. Vodiči áut za nami začínali byť netrpezliví, ozvalo sa aj trúbenie klaksónu. Po pár sto metroch sme dorazili k odbočke, tam som opatrne vošiel do poľa.

Kran mi cestou pošepky radil: „Spomal' a zájdi čo najviac doprava, aby mali únoscovia slnko v očiach.“ A do vysielacky zavelil: „Inštruujte nás tak, aby sme nezastavili priamo vo vašej palebnej dráhe!“

Nato sa mi v slúchadle ozvalo: „Chodte ešte asi sto metrov pozdĺž cesty, potom zamierte k ich vozom. Takto budeme mať čistý výhľad, strieľať budeme z vašej ľavej strany.“

„Tu strelci od rieky,“ ozval sa ďalší hlas. „Nepribližujte sa k čiernym autám príliš blízko, aby ste sa nedostali do našej palebnej dráhy.“

Kran mi pohybom dlane nadol naznačil, aby som ešte spomalil. Keď som sa už chystal zastaviť, prikázal mi ponechať auto natočené k únoscom predkom. Poskytovalo nám tak solídnejšie krytie, keby na nás strieľali. Dvere mali ostať otvorené. Keď budeme za nimi, aspoň na nás nemôžu presne mieriť.

Akonáhle sme vystúpili z auta vo vzdialenosti čosi cez päťdesiat metrov, z čiernych áut sa vyrojili ešte černejšie postavy. Odrazu zo zadných sedadiel vytiahli dve osoby, jednu v kovovo-strieborných šatách, druhú v čiernobielych. Ženy mali na hlavách vrecia, okolo krkov utiahnuté povrazmi, ktorých konce držali ako psy vôdzky v rukách únoscovia.

Po tele mi prebehli zimomriavky. Najradšej by som sa rozbehol k dievčatám.

V slúchadle som začul strelcov, ďalej si rozdeľovali jednotlivých únoscov. Napočítali ich pätnásť, teda na jedného mierili vždy dvaja naši strelci. Pri pohľade na dievčatá mi zovrelo srdce, únoscovia sa zoskupili tesne okolo nich. Aj preto mali snajperi naozaj ťažké cielenie. Dievčatá však stáli na vlastných nohách, čo bolo dobré znamenie. Dvaja chlapi vykročili k nám, no po pár metroch zastali. Jeden z nich na nás po anglicky zakričal, aby sme prišli bližšie.

Cítilli sa sebaisto, presvedčení, že ich nikto nemôže ohroziť. Jediné ohrozenie predpokladali z nášho auta, alebo keby sa im niekto ďalší priplietol do cesty. Presne podľa toho sa aj kryli za autami. Naši strelci od rieky im, samozrejme, mierili na chrby. Lenže o tom oni nemali ani tušenie.

V slúchadle sa ozval Jakub: „Kubo, začni vyjednávať! A trošku ich ponáňahuj, aby sa rozostúpili. Keď poviem teraz, vrhnite sa na zem.“

Počul som, ako jeho slová za mojím chrbtom Kran kostrbatou angličtinou prekladá Firyal. Veľmi pomaličky sme všetci traja postupovali k únoscom. Dúfal som, že ich naši strelci zamerajú čo najskôr. Vtedy mi Kran pošepol, aby som zastal. Od najbližších čiernych postavičiek nás delilo asi dvadsať metrov. Prvý nás oslovil muž s hlasom, ktorý som poznal z nahrávky Joachimovho telefónu.

„Ty budeš ten mladý cuciak, s ktorým hovoril Sharmaarke,“ kývol ku mne hlavou.

„Áno,“ prisvedčil som.

„A ja som hovoril s tým druhým. Firyal, poď k nám!“ oslovil ju a pokračoval otázkou: „Ten druhý je veliteľ?“

„Je. Je to veliteľ zásahu,“ potvrdil som. „Dobrovoľne sa vydá do vašich rúk, ak prepustíte rukojevníčky.“

„A čo nám zabráni v tom, aby sme vás tu nepostrieľali a neodišli aj s rukojevníčkami?“ chlapík so sebaistým úsmevom vykročil k nám.

Bleskurýchlo som vytiahol z puzdra pištoľ, v milisekunde som ju odistil a mieriac mu rovno medzi oči som odpovedal: „Možno ja. Všetkých zrejme nezabijem, ale teba stihnem určite.“

Chlap sa zarazil, zastal, no jeho ľudia, naopak, vyrazili s namierenými samopalmi k nám. Cítilli sa bezpečne a sebaisto. Odhodlane som držal zbraň stále namierenú veliteľovi do tváre a ostro som zručol: „Stojte, lebo váš veliteľ zomrie!“ Vedel som, že pohľad do polpalcovej hlavne Harpie veľmi znervózňuje.

V tom okamihu všetci stuhli. Lenže na moju hrud' mierila väčšina ich samopalov. Našťastie som si stihol všimnúť, že mieria tak